

KAPITOLA 1.

Ranní opar se zvedal a smáčel okolní koruny stromů. Do ticha jen cvakla západka na kuši krále Václava IV. V hledáčku měl jelena. Byl to výstavní kousek – osmnácterák. Králova družina napjatě čekala a držela svému pánovi palce. Věděli, že když trefí, odjedou na lovecký hrádek, kde si budou užívat jídla a pití. Dokonce ani koně se neodvážili odfrknout, jako by cítili vážnost situace.

Král dlouze mířil na komoru zvířete. Chtěl, aby trefa byla jistá... Stačilo už jen zmáčknout spoušť a mohl by se pyšnit další záviděníhodnou trofejí. Lov a hostiny naplňovaly jeho život víc než starost o království.

Jelen najednou zvedl hlavu a mohutným skokem zmizel v houští. Král Václav ještě stihl zmáčknout spoušť, ale šíp minul cíl a s protivným zadrnčením se zapíchl do stromu.

Václav se vztekle otočil, aby zjistil, co ho připravilo o jistý úlovek. Hned mu bylo všechno jasné.

Po lesní cestě se k jeho družině hnal jezdec na koni. Těsně před králem přitáhl otěže, div si kůň nesedl na zadní nohy. Jezdec seskočil a beze slova se uklonil.

ZÁBOJ A MLHOŠ VE SLUŽBÁCH JANA HUSA

„Kdo se odvažuje nám, králi českému, kazit lov?“ obořil se král na vetřelce.

„Králi Václave, posílá mě můj pán a tvůj bratr, král Zikmund, a vzkazuje ti, aby sis doma udělal pořádek,“ řekl posel povýšeně a král měl co dělat, aby ovládl svůj hněv.

Neměl svého mladšího bratra Zikmunda rád. Bratr mu totiž nikdy nic dobrého neudělal. Naposledy kvůli němu strávil téměř rok ve vídeňském žaláři.

„Aby rouhačské myšlenky tvých poddaných, zvláště pak Jana Husa, nepronikaly za hranice a nerušily klid tamních zemí,“ pokračoval posel jedním dechem ve stejné povýšeném tónu.

„Nemohlo tvé poselství počkat? Tos nám musel zkazit lov?“ otázel se Václav rozzlobeně. Měl také proč. Vždyť jeho drahý mladší bratr Zikmund ho dokonce před časem připravil o titul římského krále!

„Pochop, my jsme v téhle věci bezmocní,“ pokračoval král český už smířlivěji, protože se s poslem nemínil dostat do sporu. „Hus je oblíbený kazatel naší manželky Žofie. A my si přece nebudeme dělat kvůli nikomu doma zle.“

„Co mám tedy vzkázat svému králi?“ pokračoval vyslanec zpuštěně a drze, což Václava rozhněvalo.

Král českých zemí přece nebyl jen tak někdo, aby se k němu takhle mohl chovat kdejaký poslíček. A protože se mu zdálo, že

ZÁBOJ A MLHOŠ VE SLUŽBÁCH JANA HUSA

v dálce mezi stromy opět zahlédl jelena, na něhož předtím mířil, už se neovládl.

„Ty nejsi posel, ale osel!“ rozčilil se na nejvyšší možnou míru. Nemohl vystát, že mu Zikmund posílá posly, kteří jsou nejen drzí, ale zpravidla i o hlavu vyšší, takže on se musí při hovoru s nimi zaklánět. Bral to jako potupu a pokus o zesměšnění svého majestátu. Najednou se však Václav usmál. Dostal jeden ze svých škodolibých nápadů.

„Tak víš ty co, posle? My z tebe uděláme jelena.“

Posel znejistěl. Měl od svého pána instrukce, aby vystupoval hodně sebevědomě, protože Václav se stejně na nic nezmuže. Že by měl dělat jelena či jinou zvěř, na to ho král neupozornil. Nechápatě se rozhlížel kolem sebe a začínal mít podivné tušení. A to zesílilo zvláště poté, co se králova družina začala potutelně pochechtávat. Nicméně se pousmál i on, aby dal najevo dobrou vůli.

„Určitě umíš rychle běhat, kolohnáte,“ řekl král významně a otočil se na svého lovčího.

Tomu nebylo třeba nic vysvětlovat. Za léta služby se naučil číst myšlenky svého pána. Zapátral rukou v objemném koženém vaku a vyndal přílbici, na níž bylo připevněno paroží. Tu podal nic nechápajícímu poslovi.

„Jen si to pěkně nasad,“ poručil mu. „A mazej. Budeš nám dělat jelena.“

ZÁBOJ A MLHOŠ VE SLUŽBÁCH JANA HUSA

Tihle Češi mají ale hloupé vtipy, pomyslel si posel, který předával vzkazy i tureckému sultánovi a jen tak něco ho nedokázalo vyvést z míry.

Ale když Václav pečlivě založil do kuše střelu a natahoval tětivu, řekl si posel, že heslo: „Kdo uteče, vyhraje!“ má stále něco do sebe. Na nic nečekal a pelášil, co mu nohy stačily.

Král Václav IV. rozhodně nekráčel ve šlépějích svého otce Karla IV. Byl to hodně špatný vládce země. Zato patřil k výtečným střelcům, kteří jen málokdy minuli cíl. Tahle kratochvíle s poslem mu udělala mnohem větší radost, než kdyby skolil jelena. Zvláště pak, když se lesem kromě zlověstného svistu šípu nesla i ozvěna poslova bolestného volání: „Já opravdu nejsem posel, ale pěkný osel!“